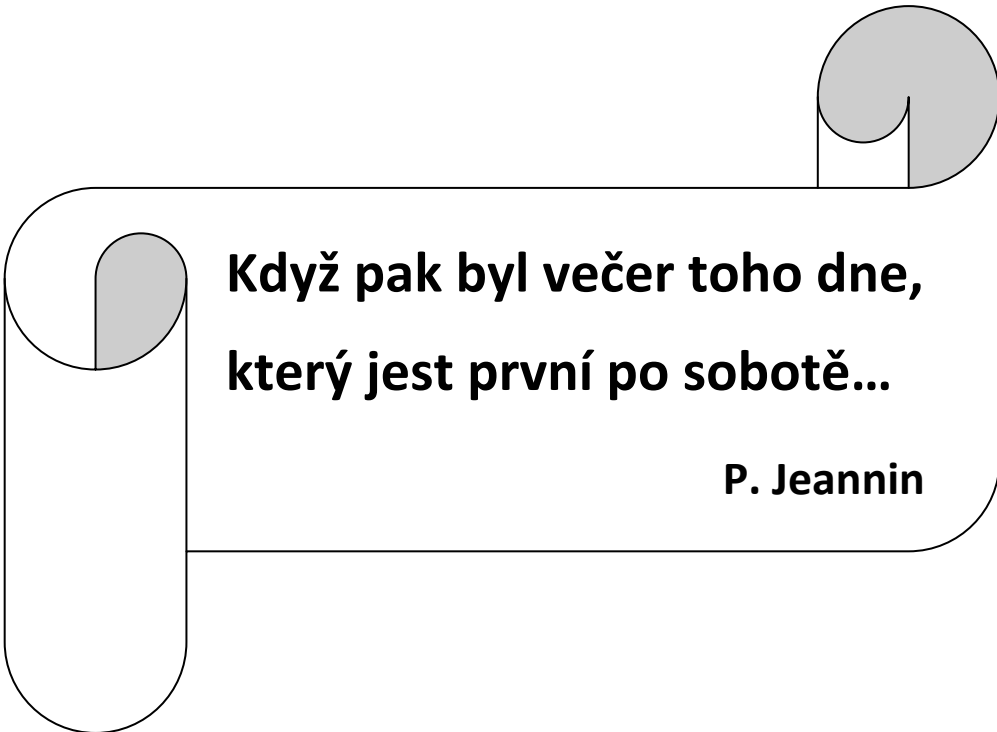


A stylized graphic of a scroll with a grey circular element on the left side.

„Lev“ z pokolení Juda

E. E. Hucking

A stylized graphic of a scroll with a grey circular element on the right side.

**Když pak byl večer toho dne,
který jest první po sobotě...**

P. Jeannin

„Lev“ z pokolení Juda

(Zjevení 5,5)

Janovi, „učedníkovi, kterého Ježíš miloval“, bylo dopřáno, aby v rámci svého vidění „zjevení Ježíše Krista“ pohlédl do nebe.

Už předtím viděl svého Pána, o jehož hruď se kdysi s důvěrou opíral, v Jeho soudcovské slávě – větší protiklad není možné si představit. Líčení ve Zjevení 1,12–16 vrcholí výrokem: *„tvář jeho jako slunce, když jasně svítí“*. Ten pohled Jana doslova srazil k zemi. Ale dotek ruky Pána a důvěrné „*neboj se*“ z Jeho úst (srovnej s Mat. 17,6.7) jej opět vzpřínilo a způsobilo, že si uvědomil, že jeho Pán je stále ještě týž.

Avšak toto překvapení nemělo zůstat jediným v knize Zjevení, která je tak bohatá na kontrasty. Po zapsání Božích dějin církve – jestliže chceme dopisy sedmi sborům tak nazvat – je Jan vyzván: *„Vystup sem.“* „*V duchu*“ vidí působivou podívanou na Boží trůn, a „*toho, který na něm seděl*“, obklopeného nebeskými hodnostáři. V pravici „*sedícího na trůnu*“ Jan vidí z obou stran popsanou knihu. Ještě je zapečetěná sedmi pečeti a „*anděl silný*“ volá *„hlasem velikým: Kdo jest hoden otevřít tu knihu a zrušit pečeti její?“* Ukazuje se, že **nikdo** v nebi ani na zemi ani pod zemí „*nemohl ... otevřít té knihy, ani pohledět do ní*“ (3. verš). Všimněme si výrazu „*hoden*“. Vykonavatel Božích úmyslů musel být nejen silný, aby byl v stavu „*moci*“ otevřít tu knihu; to se týká jeho **schopností**. Musel k tomu být „*hoden*“, být považován za hodna, zasloužit si to; to se týká jeho **osoby**.

Za Janovými slzami stojí jistě hluboký pocit týkající se bezradnosti a bezmocnosti lidského pokolení. Ale možná, že je zde ještě vyšší, vznešenější pohnutka zahanbení. Že totiž mezi všemi stvořenými bytostmi nemůže žádná splnit tento Boží požadavek – ani mezi těmi, které nezhrěšily. Janovi se však dostává útěchy. Od jednoho staršího slyší poselství: „*Neplač. Aj, zvítězil lev, ten který jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu*

knihu a zrušil sedm pečeti jejích.“ (5. verš) Není to anděl, kdo ho tu utěšuje, nýbrž jeden ze starších, nebeských svatých, tedy jeden z jemu rovných. To je vlastně dojemné!

V knize Zjevení máme často odvolání na Starý zákon. Tak tomu je i zde. Myšlenka na Iva pochází z Jákobova požehnání Judovi. V osobě Davida došlo prvního naplnění a je také už poukázáno na budoucího, vlastního Naplnitele, k němuž směřuje (1. M. 49,9.10). Zde se s Ním setkáváme. Jako „lev“ „zvítězil“; proto je hoden. Nejde zde o bytostnou přednost Krista jako Božího Syna, nýbrž jde o získanou hodnost na základě Jeho vítězství.

Avšak nyní před nás předstupuje „lev“; a co vidíme? Beránka! Stojí tu „*jako zabítý*“; neleží tu mrtvý, nýbrž stojí, ale nese na sobě znaky zabití (jako obětní zvíře). Navíc má sedm rohů a sedm očí – což zdůrazňuje nadpřirozený význam celku. Nečteme nic o Janově údivu; o jeho pocity nyní nejde. Jako věrný nástroj Ducha Svatého podává Jan zprávu o tom, co viděl. Stále znovu se setkáváme s tímto „*viděl jsem*“ resp. „*slyšel jsem*“.

Dílo „Iva“, vykonané „beránkem“. To je „*ta moudrost Boží v tajemství skrytá, kterou Bůh předložil před věky k slávě naší...*“; tak se vyjadřuje apoštol Pavel, i když v jiné souvislosti (1. Kor. 2,7). Tento druh moudrosti nemohou velcí tohoto světa dosáhnout – a ani my jí nedosáhneme.

„*Já jsem přemohl svět*“, tak řekl Pán Svým učedníkům, ještě než šel ke kříži (Jan 16,33). A přece byl pak „ukřižován ve slabosti“ (2. Kor. 13,4); to neznamená nějaké vzdání se, nějaké zeslábnutí, nýbrž naprosté zřeknutí se vlastní vůle; a je to vlastně poslední důsledek myšlenky „*Tvá vůle se staň*“, kterou Pán naplnil.

Neřekl Pán také Pavlovi: „*Moc má v nemoci dokonává se*“? Pavel tomu dobře porozuměl, neboť si přál, aby Kristova síla „nad ním“ nebo „u něho“ přebývala – nikoli „v něm“; pak by přece opět přicházela z něho (2. Kor. 12,9).

Pohlédněme ještě na velebitele ve výjevu ze Zjevení 5: To nejkrásnější a nejvzácnější je asi to bezprostřední „TY“ v „nové písni“ těch čtyř živých bytostí a nebeských svatých (9. verš). Nemusejí vysvětlovat, koho mají na mysli, jako to dělají andělé v 11. verši nebo ostatní stvoření ve 13. verši; říkají prostě „(Ty) jsi hoden“. A také vědí, proč je *hoden* být vykonavatelem Božích úmyslů: „... *neboť jsi zabit a vykoupils Bohu (lidi) krví svou ze všeličého pokolení a jazyku a lidu i národu*“.

To je naše řeč už dnes a bude taková, až budeme v nebi shromážděni kolem Něho.

E. E. Hücking, EuE 5/2011



Když pak byl večer toho dne, který jest první po sobotě...

Představme si radost, která zazářila na tvářích všech, když se Pán zjevil uprostřed učedníků, kteří právě ještě byli zarmoucení a plakali (Mk 16,10), a se slovy „*Pokoj vám!*“ jim ukázal Své ruce a Svůj bok! Jaký úchvatný pohled pro učedníky i pro jejich Pána tohoto dne po hodinách kříže! Hleděli na Něho, viděli Jeho zraněné ruce a nohy i ránu, kterou zanechalo kopí římského žoldnéře v Jeho boku.

Také Pán hleděl na Své učedníky, na jednoho po druhém, a zdálo se, jako by jim chtěl říci: Tak tedy bylo nutné, abych v den Svého vzkříšení čekal až do večera, abych se mohl s vámi shromážděnými setkat.

Od toho slavnostně vážného večera, kdy ustanovil jídlo na památku Svých utrpení, to bylo poprvé, kdy se kolem Něho shromáždili. Proč jen to nebylo dříve? Co se dělo v tento den, den vzkříšení Pána?

Každá ze zpráv Evangelíí vede naše myšlení k jinému úseku tohoto dne, aby nám vylíčila činnost Pána ve prospěch Jeho učedníků. Neboť Jemu nebyl lhostejný stav každého z nich a Jeho srdce se v lásce a milosti jimi zaměstnávalo, aby večer, ve chvíli společného setkání, už mezi Ním a Jeho učedníky nebylo nic zarmucujícího.

* * *

U **Matouše** nalézáme v postavách žen jistě ty ženy z Jeho okolí, které onoho velkého dne vstaly časně ráno. Od předešlého dne měly připravené své masti. Nyní šly k hrobu a ptaly se: Kdo nám odvalí kámen? Ale kámen už byl odvalen a anděl, který na něm seděl, řekl ženám: „*Vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. – A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých.*“ (Mat 28,5–7) A zatím co šly a přemýšlely o tak velkém tajemství, šel náhle Ježíš sám proti nim. Mluvil s nimi a svěřil jim velké poselství, které měly vyřídit učedníkům.

V den vzkříšení Pána bylo pozdě na masti, jimiž ženy chtěly uctít zemřelého. Byl to den, ve kterém Vzkříšený chtěl Svě mít shromážděné společně kolem sebe, jak to je předobrazně ukázáno ve svátku snopku prvotin (3. M. 23,9–14). A k tomu jim Pán dopomohl osobním setkáním na cestě do Galileje.

Možná že se nám už také tak vedlo a v přítomnosti Pána jsme dělali něco, co jsme si umínili. Jako obvykle jsme zpívali a jako obvykle jsme také k modlitbám vyslovili své „amen“ – až nás Duch Boží náhle musel upomenout na to, že přece Pán sám je jako živý přítomen, věrný Svému zaslíbení: „*Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prospěvovati budu tobě.*“ (Žid 2,12)

Kéž bychom proto tak jako tyto svaté ženy našli chvíli, abychom „na cestě“, tedy dříve než v první den týdne přijdeme tam, kde On kolem sebe shromažďuje Svůj lid, s Ním měli osobní setkání!

Evangelium podle **Marka** k tomu připojuje, že anděl říká ženám: „*Jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi...*“ (Mk 16,7) Pro Petra, jenž svého Mistra zapřel a mohl by se bát setkání s Ním, tu bylo hned na začátku dne vzkříšení osobní poselství od Pána. Jakým dojemným způsobem se zaměstnával Svým učedníkem! Petr obdržel totiž nejen poselství, kterým anděl pověřil ženy, nýbrž Pán sám ho vyhledal: „*Pán... ukázal se Šimonovi.*“ (Lk 24,34).

Která upřímná duše mezi námi nebyla také některý den zarmoucena tím, že zapřela Pána skutkem, slovy nebo myšlenkami? A jak potom máme jít na místo shromáždění? Jak máme potom zpívat a mít účast na pamětném jídle Pána? „*Ukázal se Šimonovi.*“ Cesta k mředěnému umyvadlu – nebo k umytí nohou podle Jana 13 – není nikdy nadarmo, ba je dokonce nutná, jestliže chceme mít „*dílu s Pánem*“.

Podle **Lukášovy** zprávy odcházeli dva učedníci z Jeruzaléma. Slyšeli, že Pán vstal, znají místo setkání a obdrželi poselství žen, a přece jdou pryč. Na cestě se k nim připojuje nějaký cizinec: „*Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek?*“ (Lk 24,17)

Den se už nachýlil, večer se blíží a milovaní Pána jsou stále ještě rozptýleni. Co to muselo být pro Jeho srdce, když se učedníci zastavili v Emaus a řekli Mu: „*Zůstaň s námi!*“ On se stavěl, jako by chtěl jít dál. Vypadá to, jako kdyby jim chtěl říci: Já nemám dnes večer v Emaus žádné úmysly. Moji učedníci, jakkoli je tato chvíle pro vás vzácná, zde není to místo, které jsem těm Svým určil. – A přece ve Své milosti svoluje jít s nimi, neboť jejich oči přece ještě nebyly otevřené; sedá si ke stolu a dává se jim poznat v lámání chleba. Ihned vstávají a vracejí se ke shromážděným učedníkům.

A právě tohoto večera Pán čekal na ty dva noční poutníky, aby se ukázal Svým.

Ale **Jan** nám sděluje – aniž by to nějak posuzoval – že jeden pozvaný ještě chyběl: Tomáš. Jak na něho působilo poselství žen? Co ho toho večera zdrželo od setkání s Pánem? Jsme dalecí toho, abychom ho kárali, ale jak velmi tato jedna hodina nepřítomnosti už nechala v jeho srdci vyrůst kořenu nevěry! Jak vážně zní hlas Pána, když Svému učedníkovi o osm dní později říká: „*Vlož prst svůj sem...*“ – tím se ho snaží vtáhnout do důvěrné blízkosti se Svými utrpeními, která pro věřící navěky budou předmětem chvály a velebení, „*a nebud' nevěřící, ale věrný.*“

* * *

„*Když pak byl večer toho dne...*“, jak dobře i přes pozdní hodinu působilo toto sejití, kdy Pán vstoupil do středu těch Svých! Pro každou lidskou slabost už Jeho slitování učinilo opatření. Neslyšíme ani hlas učedníků, nýbrž vidíme jejich šťastné tváře; slyšíme jen velmi málo hlas Pána, ale vidíme Jeho milostivé jednání: ukazuje jim Své ruce a Svůj bok, jako kdyby na sobě ještě měly krev oběti. Jaké poselství pokoje! Mocnější než mnoho slov! „*I zradovali se učedníci, vidouce Pána.*“

I když se časy změnily, zůstávají naše problémy žel často tytéž jako ty, které zdržovaly učedníky před hodinou setkání. Ale Pán umí jednat s každým stavem duše s toutéž láskou a umožnit nám tak, abychom vyhověli Jeho nejvyššímu přání, které spočívá v tom, aby měl Své kolem sebe.

Jakou cenu má tato hodina pro tvé a mé srdce a jaké místo má v našem životě? Jemu stojí za námahu tam být, i kdyby to byli jen dva nebo tři, kteří se kolem Něho shromáždí.

P. Jeannin, EuE 5/2011

ŠÍŘENÍ PÍSMĚ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2011